

Р Е Ш Е Н И Е

№ 97

гр. София, 01.08.2019 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Жанина Начева

ЧЛЕНОВЕ: 1. Теодора Стамболова

2. Надежда Трифонова

при секретаря Кр. Павлова в присъствието на прокурора Комов изслуша докладваното от съдия Ж. Начева наказателно дело № 195 по описа за 2019 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на защитника на подсъдимия П. С. П. против решение № 460 от 22.11.2018 г. на Софийския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 1032/2018 г.

В жалбата са отбелязани касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1-3 НПК. Твърди се, че подсъдимият не е извършил нарушения на служебните си задължения, които да са в пряка причинна връзка с вредоносния резултат, поради което деянието е несъставомерно по чл. 343, ал. 1, б. „в“ НК; че въззивният съд не е разкрил обективната истина и не е обсъдил задълбочено възраженията на защитника; че наложеното наказание е явно несправедливо поради несъответствието му с превеса на смекчаващите отговорността

обстоятелства (чистото съдебно минало на подсъдимия, безупречното му процесуално поведение и проявеното критично отношение към извършеното от него) и поради неоснователния отказ да се приложи чл. 66, ал. 1 НК, тъй като отложеното изпълнение на лишаването от свобода би постигнало целите по чл. 36 НК. Направено е искане за отмяна на решението и оправдаване на подсъдимия или връщане на делото за ново разглеждане, както за изменение на решението с намаляване на наказанието и приложението на чл. 66, ал. 1 НК.

В съдебно заседание защитниците (адв. П. и адв. М.) поддържат касационната жалба с целия обем от доводи, изложени в нея.

Повереникът (адв. Д.) на частните обвинители счита, че въззивният съдебен акт е правилен и законосъобразен.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, поради което въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите в жалбата, съображенията на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 НПК, намира следното:

С присъда № 121 от 15.05.2018 г. на Софийския градски съд по н. о. х. д. № 3501/2016 г. подсъдимият П. С. П. е признат за виновен в това, на 09.10.2014 г. в гр. С., в качеството му на работник по транспорта – ръководител на движение „първо лице” на ж.п. гара „В.”, да е нарушил изискванията на чл. 99, ал.1, чл. 101 и чл. 347, т. 1 от Правила за движение на влаковете и маневрената работа в железопътния транспорт и в резултат на бездействие при експлоатация на съоръженията (електрически, ръчно управляеми бариери, находящи се на ж.п. прелез „О.”) да е причинил смъртта на Ст. Е. Ст., следствие на пътнотранспортно произшествие между подвижен железопътен състав – дизелов локомотив инв. № ..., с посока на движение от гара „В.” към „Ц. ж.п. гара С.” с преминаващ през железопътен прелез „О.” и при вдигнати бариери лек автомобил марка „С. Т.” с рег. № ....., поради което и на основание чл.343, ал.1, б.”в“ във вр. с чл.342, ал.2 във вр. с ал.1 от НК и чл. 54 от НК е наложено наказание от три години и шест месеца лишаване от свобода. Определен е първоначален общ режим, на основание чл.57, ал.1, т.3 ЗИНЗС. На основание чл. 343г НК подсъдимият е лишен от право да упражнява професия, свързана с управление на движението на влаковете и гаровата дейност в страната за срок от пет години. Съдът се е

разпоредил с веществените доказателства и в тежест на подсъдимия е възложил разносните по делото.

С решение № 460 от 22.11.2018 г. на Софийския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 1032/2018 г. присъдата е потвърдена.

Касационната жалба по наведените в нея доводи за нарушение на закона и съществено нарушение на процесуалните правила е неоснователна.

Като цяло в нея са изложени съображения, насочени да опровергават обосноваването на възприетите фактически положения, въз основа на които Софийският апелативен съд е направил заключение за допуснато от подсъдимия П. нарушение на правила за движение на влаковете и маневрената работа в железопътния транспорт, като в качеството на ръководител движение „първо лице“ на ж.п. гара „В.“ не е изпълнил задълженията си и не е разменил телефонограма с прелезопазача на ж.п. прелез „О.“ – св. Р., с което е пропуснал да разпорежи спускане на бариерите на прелеза преди потегляне на локомотива от гара „В.“ към гара „С.“.

Доводите покриват оплакване за необосноваване, която в рамките на настоящето производство не може да доведе до поисканата отмяна на въззивното решение.

При установяване на фактическите обстоятелства Софийският апелативен съд стриктно е изпълнил процесуалните си задължения и не е допуснал нарушения на процесуалните правила, които регулират събирането, проверката и оценката на доказателствата като елементи от доказателствената дейност, предназначени да обезпечат достоверността на изградените изводи. Мотивите разкриват аналитична преценка на съвкупността от доказателствени материали със значение за изясняване на целия кръг от релевантни факти и обстоятелства по делото, включени в предмета на доказване. Въззивният съд е изложил подробни съображения, изброявайки ясно и достатъчно прецизно всички онези конкретни фактически белези, които са очертали бездействието на подсъдимия П. да уведоми прелезопазача на ж. п. „О.“ за извънредното движение на локомотива, най-късно 3 мин. преди потеглянето му от ж. п. гара „В.“ предвид близкото разстояние между гарата и ж. п. прелеза, за да бъдат спуснати бариерите и да се преустанови движението на пътни превозни средства през железопътните линии. Фактическите си констатации за вдигнатите бариери при преминаване на локомотива през ж. п. прелез „О.“ и изводите си за

пропуснатото действие по служба от страна на подсъдимия е резултат от извършената задълбочена и самостоятелна доказателствена проверка на доказателствените материали.

Напълно неоснователен е упрекът на жалбоподателя, че в мотивите не са посочени доказателствата, които установяват приетите за установени факти и противоречията помежду им. Съдът подробно и внимателно е обсъдил показанията на свидетелите относно необходимите действия от страна на транспортните служители по осигуряване на безпрепятствено преминаване на подвижните железопътни състави по линията „В.-О.-С.“, отсъствието на регистрирано обаждане по гаровия концентратор за известяване на св. Р. от подсъдимия, както и внесените от него по-късно неверни отбелязвания в дневник № ... на квитанционните номера на локомотива и за неизпратената телефонограма за ж. п. прелез „О.“. В мотивите подробно са съпоставени несъответствията между тези записи с отразените в дневник № ... и отсъствието на записи за получена телефонограма в дневник № ... на ж. п. прелез „О.“. Противоречащите им сведения за пуснати бариери, съдържащи се единствено в показанията на св. А., св. Ил. и св. Ан., са били отхвърлени като недостоверни след подробен анализ и разкрити фактически несъответствия.

В рамките на установените факти, Софийският апелативен съд законосъобразно е приел, че като служител по транспорта – дежурен ръководител движение на ж.п. гара „В.“ подсъдимият П. е нарушил служебните си задължения, регламентирани в чл. 99, ал.1, чл. 101 и чл. 347, т. 1 от Правила за движение на влаковете и маневрената работа в железопътния транспорт, с което по непредпазливост е причинил смъртта на пътника в автомобила, предприел пресичане на необезопасения ж. п. прелез „О.“.

Напълно неоснователно е и оплакването, че съставомерните последици не са резултат от престъпното бездействие на подсъдимия, защото вина за настъпването им носи прелезопазачът. При положение, че движението на локомотива е било извънредно, а не по график, прелезопазачът е могъл да узнае за това обстоятелство само, ако е бил уведомен чрез телефонограма от дежурния ръководител движение на гара „В.“, за да задейства пускането на бариерите на ж. п. прелез „О.“. При отворен за движение прелез и при обективните данни за затруднена видимост за водачите на пътни превозни средства спрямо приближаващите влакове, в конкретната ситуация вина за инцидента не могат да носят нито машинистът на локомотива, за който ударът е бил непредотвратим, нито водачът на лекия автомобил, предприел преминаване през прелеза без наложена забрана за това, нито

прелезопазачът, който не е бил в известност за извършващото се движение по релсите, за да затвори прелеза. Изводът на въззивния съд, че съставомерните последици са в пряка причинна връзка с поведението (бездействието) на подсъдимия П., който е нарушил посочените правила за движение на влаковете и маневрената дейност, е напълно законосъобразен. В рамките на установените фактически положения материалният закон с квалифициране на деянието по чл. 343, ал. 1, б. ”в“ вр. чл. 342, ал. 2 НК е приложен правилно. Не са допуснати и посочените в жалбата съществени процесуални нарушения. Неправилно обаче въззивният съд е потвърдил присъдата в частта, в която правната квалификация е с препратка по чл. 342, ал. 1 НК. Разпоредбите на чл. 342, ал. 1 и ал. 2 НК предвиждат самостоятелни състави на престъпления и не се поглъщат. По делото е било прието за установено, че подсъдимият в качеството си на служител по транспорта е проявил бездействие при експлоатацията на съоръженията – електрически, ръчно управляеми бариери на ж.п. прелез „О.“. Затова въззивното решение следва да бъде изменено и подсъдимият – оправдан да е извършил деянието при управление на локомотива по чл. 342, ал. 1 НК.

Касационната жалба поради явната несправедливост на наказанието е основателна.

При обсъждане на въпроса за наказанието Софийският апелативен съд се е съгласил с позицията на първоинстанционния съд, отчитайки добрите характеристични данни и чистото съдебно минало на подсъдимия като смекчаващи отговорността обстоятелства, а като отегчаващи – естеството на допуснатото нарушение, наложените му дисциплинарни санкции от работодателя и опитът да заличи следите от престъплението, създавайки неверни записи в дневника за размяна на фиктивни квитанционни номера за движението на локомотива. Въззивният съд е подценил относителната тежест на установените смекчаващи обстоятелства и въпреки изложената корекция сред отегчаващите обстоятелства отново е отчел броя на нарушените разпоредби, пренебрегвайки обстоятелството, че те описват последователността от необходимите действия при изготвяне на телефонограмите (чл. 99 и чл. 101) и минимално допустимото време за изпращането им (чл. 347, ал. 1), поради което представляват едно цяло, обхванато от престъпното бездействие, а не множество от отделни и със самостоятелно правно значение правила. Преценката за постигнатото ниво на справедливост с избраното от първоинстанционния съд наказание лишаване от свобода е нарушена, затова размерът

подлежи на намаляване на три години. Установените и релевантни по делото обстоятелства позволяват заключение, че съвкупната санкция на подсъдимия от три години лишаване от свобода и лишаване от право да упражнява професия, свързана с управление на движението на влаковете и гаровата дейност в страната за срок от пет години в достатъчна степен може да съдейства за ефективно постигане на целите по чл. 36 НК, като способства както за поправянето и превъзпитанието на деца, така и за предупредително възпиращото въздействие върху него и останалите членове на обществото.

Данните, които характеризират личността на подсъдимия, проявена и чрез конкретно извършеното престъпление дават основание и за извод, че липсва стриктна необходимост от ефективно изпълнение на лишаването от свобода. Целите на наказанието могат да бъдат постигнати и чрез условното осъждане на подсъдимия П. по реда на чл. 66, ал. 1 НК при максимално дългия изпитателен срок от пет години. Въззивното решение следва да бъде изменено в посочения дотук смисъл.

По изложените съображения Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 1, т. 4 НПК

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ решение № 460 от 22.11.2018 г. на Софийския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 1032/2018 г., като оправдава подсъдимия П. С. П. да е управлявал подвижен железопътен състав по чл. 342, ал. 1 НК, намалява наложеното му наказание лишаване от свобода на три години и отлага неговото изпълнение за изпитателен срок от пет години, на основание чл. 66, ал. 1 НК.

Оставя в сила въззивното решение в останалата му част.

Настоящото решение не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: